

DE RAND VAN DE WERELD

Q.C.A. GOETHALS

De Rand van de Wereld

2018

Deefcake Publishing

Asmadorn weer normaal

Asmadorns rijk was radicaal veranderd sinds hij amper twee maanden geleden weer een mens was geworden. Die transformatie was te wijten aan de komst van Ginter, Amicus en Marie, die hem hadden verslagen. In plaats van een stokoud kasteel dat uit de rotsen was gehakt – of zo leek het toch – was het een fier, middeleeuws aandoend kasteel geworden. Bijna een citadel door de talrijke wallen die de stadstaat zelf omheinden. In zijn rijk leefden er allerlei vreemdsoortige wezens: elfen, kabouters, Grennen, tovenaars, heksen, feeën, Adelmensen, vampiers, weerwolven ... Het dagelijkse leven begon wel op gang te komen, maar het was toch niet meer hetzelfde als voorheen, zeker niet voor Ginter, Amicus en Marie. De machtige tovenaars Magica had namelijk tijdens zijn strijd het leven gelaten. Zijn graf was ongeveer vier kilometer van het rijk verwijderd en lag niet ver van de andere graven, waarin soldaten rustten die meegevochten hadden tijdens de bevrijding van Asmadorns rijk. Het kerkhof stelde niet meer voor dan een enorme grafheuvel met rotsblokken waarin de namen van de soldaten stonden gekrast met een vredesboodschap inbegrepen. Magica lag er net naast. Af en toe bezochten wezens zijn restanten. De oudsten onder hen beseften immers goed wat zijn bijdrage in de strijd was geweest. Zonder hem zou Asmadorn nog steeds een wrede tiran zijn, die langzaam maar zeker het Rijk onder de Himalaya in zijn macht zou hebben gekregen en onderdrukt. De tovenaars werd echter niet alleen daar vereerd. In zijn rijk had men namelijk een levensgroot beeld aan hem gewijd. Dag en nacht was men in de weer geweest om het er zo levensecht als mogelijk te laten uitzien. Zo was men er uitstekend in geslaagd de

eeuwige verstrooidheid in zijn gelaat te laten weerspiegelen en was zijn aangezicht naar het zuiden gericht opdat de flikkering van de zon in zijn ogen bij ieder die hem aankeek een huivering zou teweegbrengen. Voor Ginter, Amicus en Marie zou het beeld de echte Magica nooit ofte nimmer kunnen vervangen, want beelden kunnen nou eenmaal niet tot leven komen, hoewel ... Soms was het net of zijn beeld bewoog. Amicus had hem wel vaker zien knipogen naar hem, Ginter zag zijn staf soms licht geven en Marie zag zijn baard wel vaker wapperen in de wind. Op de plek waar ze nu zaten, hadden ze uitzicht op zijn graf én op zijn standbeeld.

Afgezien van het feit dat Magica dood was, was er een extra duister kantje. Ze konden namelijk niet meer naar hun eigen leefwereld terugkeren. Dat was de reden waarom Amicus, Ginter en Marie terneergeslagen waren en zich in een van de torens van Asmadorns kasteel teruggetrokken hadden. De eigenaar ervan deed er alles aan om het hen naar hun zin te maken, al hadden ze het vermoeden dat hij dat niet uit dankbaarheid deed, maar dat hij probeerde te doen alsof er helemaal niets gebeurd was. Aangezien hij nog altijd keizer was, hielden ze die gedachte maar voor zichzelf en weten het aan het feit dat zijn karakter onder de transformatie geleden had. Ook zijn uiterlijk overigens, want hier en daar vertoonde hij nog wratten, littekens en lelijke zweren en hij was vreselijk mager. Ze hadden een flauw vermoeden dat hij er niet mee akkoord ging dat ze bleven logeren. Ginter, Amicus en Marie waren toch maar al te blij dat hij hen onderdak had verleend. Bovendien waren ze hem dankbaar dat ze vanuit hun toren een prachtig uitzicht hadden. Voor het eerst in duizenden jaren was men erin geslaagd om op de rotsen waar Asmadorn woonde, bomen aan te planten. Die stonden rij aan rij en vormden een pad dat pas eindigde aan het Grense rijk. Men had er reuzen in dienst, die een gigantische houten rugzak tilden waar wezens in en uit konden stappen met behulp van een enorme touwladder. Die reuzen maakten het mogelijk om van rijk naar rijk te

reizen in slechts één dag tijd. Ze werden te pas en te onpas ingezet en zorgden bij iedere passage voor een hels kabaal. Hun voetstappen deden de grond trillen, waardoor er al vaker woningen waren ingestort, maar in deze woelige tijden verkoos Asmadorn snel vervoer, zodat boodschappen sneller konden worden overgebracht. Helaas zorgde dat eveneens voor geluidsoverlast. Ook nu Amicus, Ginter en Marie weer in de toren zaten, kwam er net zo'n reus voorbijgedenderd.

"Wat een hels lawaai!", riep Amicus die het geluid van de reus probeerde te overtreffen.

"De technologie staat niet stil", zei Marie, hoewel er geen techniek aan te pas kwam.

"Inderdaad, maar kan die niet wat minder gehoorschade veroorzaken?", protesteerde Ginter.

"Je kan niet alles hebben in het leven", vond Marie.

"Maar dat is nu wel een beetje te veel van 't goede", gromde Amicus.

"Het wordt eens tijd dat ze de auto uitvinden!", vond Ginter.

"Tja... dat is slechter voor het milieu", protesteerde Marie.

"Ze kunnen karren gebruiken, zoals in de middeleeuwen en de oudheid", stelde Amicus voor.

"Dat gaat een pak langzamer", zei Ginter.

"Ook draken bestaan nog."

"Ja, maar niemand van ons wil dat de hele stadstaat afbrandt", wierp Amicus op, die blijkbaar goed op de hoogte was.

"Ik wil ook niet dat het kasteel in brand vliegt."

Eindelijk was het gedreun verstomd. Door een smal venster zagen ze de reus met zijn vracht achter de horizon verdwijnen. Eindelijk, dachten ze. Voor de volgende twee uur waren ze van het kabaal verlost. Het was bijna avond. Ze moesten eerst nog hun avondmaal verorberen vooraleer ze eindelijk konden slapen, wat door het erbarmelijke eten een zware taak was voor hen. Gewassen konden niet gekweekt worden, aangezien het rijk in een onvruchtbaar gebied

lag. Het meeste voedsel kwam van de Grennen. Af en toe kwamen ook de kabouters en de elfen met iets aandraven, maar dat gebeurde slechts één keer om de twee weken. Hiervoor was de tocht veel te lang. Ze konden de reuzen als vervoermiddel gebruiken, maar dan was het voedsel meer moes geworden dan iets om uit de vuist te eten. Bovendien waren al meerdere kabouterhuizen verpletterd of ingestort door de trillingen die de giganten veroorzaakten. Maar van dorst zouden ze niet omkomen, gezien er vijf kilometer van het rijk een rivier stroomde met een waterval. Al bij al keken ze die avond wel uit naar het eten: niet alleen mochten ze voor de eerste keer bij de chique heren in de eetzaal van het kasteel eten, maar ze hadden ook gehoord dat de eetzaal zo mooi was dat er wezens waren die er na de maaltijd voor de rest van hun leven gebleven waren. In eerste instantie waren ze onder de indruk van dat verhaal, maar anderzijds vonden ze het maar vreemd aangezien die zaal nog geen twee maanden oud was. Hoewel later uitkwam dat het slechts eendagsvliegen waren, waren ze nog steeds nieuwsgierig. Zeker toen ze hoorden dat wanneer die vliegen eenmaal gestorven waren, ze in een mooi praalgraf gelegd werden dat men nadien aan de muur hing.

De eetzaal stelde hen niet teleur. Het plafond was bijna volledig uit kristal vervaardigd, terwijl de muren met wandtapijten en graveringen versierd waren. In het midden van de zaal hing een zilveren luchter die zowel gevaarlijk als sierlijk heen en weer slingerde. De vloer was van graniet en opgesmukt met mozaïeken figuren. De heren, die het al gewoon waren om daar te eten, sloegen er geen acht meer op en aten gewoon door, terwijl ze de laatste nieuwtjes met elkaar uitwisselden.

Die nacht was de hemel, op wolken en enkele banale vogels na, niet leeg. Men had scherpe ogen nodig om het zwarte fladderwezen te zien, maar het was er en het was geen draak, want daarvoor leek het, zelfs vanaf een afstand die men kon vergelijken met negenhonderd opgeengestapelde torens van Asmadorns paleis, te klein. Het wezen

vloog over de muur die het rijk beschermde en door een torenvenster. Het werd echter opgemerkt door Amicus, die niet kon slapen. Hij draaide en keerde, tot hij plots een gezoem hoorde. Ter reactie sloeg hij zijn arm slaperig in het rond, want hij dacht dat hij met een mug te maken had. Maar het gezoem verdween niet. Integendeel: het werd luider. Hij was op slag wakker. Bijna recht voor zich zag hij het wezen net boven de grond zweven. Zijn klapperende vleugels veroorzaakten het gezoem, zag hij. Het schrok en vloog verschrikt weg. Amicus keek verbijsterd naar het venster waaruit het verdween. Hij probeerde Ginter te wekken, maar die mompelde iets over een Avawolf-strijder en sliep verder.

De volgende dag in de eetzaal probeerde Amicus tevergeefs uit te leggen dat hij rond middernacht een wezen had gezien.

“Voor nare dromen moet je hier niet zijn”, lachten ze hem uit.

Hij beschreef het keer op keer waardoor ze nog harder moesten lachen.

“Ik ben een volwassen man, ik ben geen zes jaar meer. Hoe oud waan je mij wel?”, vroeg hij zich af. “Zes, als je zo verder doet”, zei Asmadorn die, hoewel het nog vroeg in de ochtend was, een slok van zijn glas wijn dronk.

“Heeft er dan niemand dat wezen gezien?”, vroeg Amicus zich af.

“We moeten u helaas teleurstellen”, sprak een deftige edelman die afkomstig was uit het rijk der elfen. “Niet dat het resultaat je zal bevredigen, maar als je je gelijk per se wilt bewijzen, zoek het dan op in de formidabele schattenkamer die Magica heeft achtergelaten”, stelde Asmadorn voor.

“U hebt gelijk, Sire”, zei Amicus.

Hij stond op en begaf zich naar die ruimte, waar sinds Magica's dood al zijn boeken gedumpt waren. Niets van orde was er daar. Je kon er weken aan een stuk zoeken naar een boek zonder het te vinden. De schatkamer bevond zich in een toren en was eigenlijk niet meer dan een opslagplaats. Moest hij geen plattegrond van het paleis op zak

gehad hebben, zou hij die ook nooit hebben gevonden. Eindelijk kwam hij aan bij de toren. Die zag er niet goed uit. Overal hingen spinnenwebben en er was nauwelijks plaats om zich te begeven doorheen allerlei boeken die her en der verspreid lagen. Hij wist niet waar hij moest beginnen zoeken en wist niet eens welk boek hij nodig had. Het feit dat alle vakliteratuur in een vreemd geschrift neergepend was, maakte het er niet makkelijker op. Hier begon de zoektocht.

Na een tijdje had hij uiteindelijk toch de hulp ingeroepen van Ginter en nog later ook die van Marie. Hij wou er haar in eerste instantie niet bij betrekken, maar besloot haar toch mee te vragen omdat ze anders alleen achterbleef in die griezelige, oude toren. Ze zochten een hele tijd zonder enig resultaat. Plots had Ginter ontdekt dat als je met je vinger over de titel van een boek streek, de tekst leesbaar werd. Het hielp hen wat verder, maar niet veel. Zelfs al konden ze de titels lezen, dan nog hadden ze gegarandeerd dagen nodig om het juiste boek te kunnen vinden. Die avond gingen ze terug naar hun kamer om de volgende dag met volle moed de zoektocht verder te zetten.

Niemand kon de slaap vatten en allen om dezelfde reden. Wat hen bezighield was hoe ze dat boek in hemelsnaam zouden kunnen vinden.

Ginter opperde: "Misschien heet het boek dat we zoeken wel *'Een Wondere Duik in de Ondergrondse Wereld'*."

"Volgens mij is het eerder iets in de trant van *'Mysterieuze Wezens Verklaard'* of *'Wezens die Getemd Moeten Worden'*", bedacht Amicus.

"Of *'Een Wondere Voorspelling'*", dacht Marie.

"We zullen morgen wel zien", besloot Ginter. Uiteindelijk vielen ze toch in slaap, waardoor ze zich er niet van bewust waren dat er rond middernacht alweer een wezen een torenkamer binnenvloog. Weliswaar deze keer een andere dan die waar Amicus, Ginter en Marie sliepen. Het was die waar alle boeken van Magica bewaard

werden en waar ze uren aan een stuk hadden zitten zoeken. Nadat de klok twaalf uur had geslagen, vloog het wezen weer weg.

De volgende morgen werd Amicus niet uitgelachen zoals de dag daarvoor, maar gaf een deftige edelman hem tot zijn grote verbazing gelijk.

“Deze nacht heb ik het wezen gezien. Het vloog een torenkamer binnen, die waar alle boeken van de tovenaars liggen”, verklaarde hij. Hoewel Amicus er deze keer niks van gemerkt had, deed het hem plezier dat iedereen zich verontschuldigde tegen hem. Waarschijnlijk had die edelman zoveel macht dat hij zelfs zou worden vrijgesproken als hij op een nacht een burger zou vermoorden. Nadat hij met de rest had ontbeten, spurtte hij de eetzaal uit en zocht weer verder. Terwijl hij druk bezig was, zag hij door een torenvenster het beeld van Magica knipogen naar hem. Hij streek door zijn baard en zwaaide hem succes toe. Ook Ginter en Marie hadden die bewegingen gezien.

“Toch iets raars”, mompelde Ginter.

“Inderdaad, nu we hier toch zijn, kunnen we ook dat fenomeen eens opzoeken.”

“Goed idee”, vond Marie. “Dat kunnen we misschien vinden in *‘Een Leven na de Dood’*.”

Dit boek hadden ze vrij snel gevonden, al was dat relatief: na een half uur zoeken. Het boek was helemaal onder het stof bedolven, waardoor ze alleen maar de goudkleurige titel konden lezen. Amicus veegde het meeste stof weg, zodat ze de marineblauwe achtergrond konden zien. Een schimmig, net zichtbaar portret met een zwarte kapmantel was afgebeeld op de achtergrond. Ze bladerden erin.

“Waar moeten we beginnen zoeken?”, vroeg Amicus zich luidop af.

“Bij de inhoudstafel misschien?”, vroeg Ginter.

“Vergeef me, de laatste keer dat ik een boek heb opengeslagen, dateert van minstens twintig jaar geleden”, excuseerde hij zich.

“Excuses aanvaard, lees jij de inleiding eens voor?”, sprak Ginter.

“Oké”, antwoordde hij.

“Een Leven na de Dood

Inleiding: U denkt misschien niet alle dagen aan de dood, maar toch wordt het tijd dat u er eens bij stilstaat. Voor mensen van een respectabele leeftijd is dit boek een absolute aanrader. Evenzeer moeten mensen die ongeneeslijk ziek zijn en niet kunnen ontsnappen aan de nakende dood het zeker en vast lezen. Ik hoop uit de grond van mijn hart dat dit boek een geruststelling mag wezen, één waardoor u met een glimlach de dood zal instappen. Neen, beste lezer, dit is geen moppenboek maar een ernstige encyclopedie, waarvan ieder hoofdstuk nauwgezet gecontroleerd werd op onwaarheden of sarcastische humor. U zult niet teleurgesteld zijn nadat u dit hebt gelezen. U weze wel gewaarschuwd dat u na het lezen ervan, geesten te zien kan krijgen en dichterbij de doden kan staan dan ooit tevoren. In dit boek werd centraal geplaatst wat er gebeurt met uw ziel na het afsterven van uw lichaam. U krijgt ook een antwoord op de vraag: ‘Lijdt uw ziel als uw lichaam pijn heeft?’ Nog veel meer kennis zult u hebben opgedaan als u dit boek met huid en haar zal verslonden hebben.

James Smith, Verenigde Staten, 1953”

“Wauw!” vond Ginter. “Ongelooflijk!”

“Die auteur leeft – of leefde – in de Verenigde Staten,” dacht Marie.

“Hoe heeft Magica dat kunnen bemachtigen?”

“Geen idee, maar hoe komt het dan dat dit boek in 1953 is geschreven terwijl Magica toen geen contact meer had met de buitenwereld? En wat met die andere tijdrekening hier?”, vroeg Marie zich af.

“Hij had misschien meer contact dan we dachten en wie weet kon hij door tijd en ruimte reizen”, meende Ginter.

“Maar laten we lezen wat we willen lezen!”, riep Marie.

“Oké”, stemde Amicus in. Hij keek naar de inhoud, op zoek naar een interessant hoofdstuk.

“De dood van de mens”

Al vele generaties houden mensen zich bezig met de vraag wat er met hen gebeurt na de dood. Velen beweren daar een antwoord op gevonden te hebben, dat bijna altijd voor de volle 100 procent kwakzalverij is.

Er is maar één manier om een volledig waarheidsgetrouw antwoord te krijgen: door zelf in de huid van een dode te kruipen. Bij dit hoofdstuk hebben we een persoon geïnterviewd die op zijn/haar sterfbed lag. Hij/zij verkoos anoniem te blijven.

Bent u bang voor de dood?

Nee, ik voel de dood meer aan als een verlossing.

Hoezo?

Ik heb heel wat meegemaakt in mijn leven en die zaken waren meestal niet gunstig. Op een bepaald moment vond ik dat het genoeg geweest was. Ook gaat mijn toestand alsmaar achteruit. Er is geen reden meer om te blijven leven.

Hebt u een idee wat er zal gebeuren met uw ziel?

Nee, daar knelt het schoentje; men weet niet wat er zal gebeuren. Maar eens men dat beseft, echter, is er geen reden meer om bang te zijn. Slechts de pijn die je eerst zal voelen kan men vrezen, maar ik denk dan maar: als al zoveel mensen erin geslaagd zijn te sterven, kan ook ik dat.

Hebt u zelfs geen vermoeden?

Ik weet het niet, en ik ben niet de juiste persoon om daar een oordeel over te vellen.

Bedankt voor het interview en veel sterkte toegewenst.

Het interview toonde aan dat zelfs mensen die op hun sterfbed liggen geen flauw vermoeden hebben wat er met hun ziel zal gebeuren. Maar na onderzoek dat we achteraf hebben uitgevoerd, konden we tot op zekere hoogte afleiden hoe de vork in de steel zat.

Het doodsproces begint eigenlijk al op gemiddelde leeftijd. Het lichaam functioneert niet meer optimaal. Op een bepaald moment in het leven takelt het lichaam nog sneller af, tot het niet meer kan bewegen. Dat verschijnsel wordt 'de dood' genoemd. Wanneer iemand niet doodgaat ten gevolge van natuurlijke ouderdom, takelt het lichaam af wanneer die persoon wordt omvergereden, doodgeschoten, neergestoken, een hartaanval krijgt ... Nadat het lichaam is afgestorven, blijft de ziel in het lichaam. Wanneer het dode lichaam van iemand onder de grond ligt of verbrand wordt, wordt de ziel weggejaagd. De ziel gaat naar een beek, rivier, kanaal of zee en brengt daar een week en zeven nachten door. Waarschijnlijk zoekt de ziel water op als 'krachtvoer'. Of is het een 'veilige plek'. Nadat de zeven dagen en nachten voorbij zijn, zwerft de ziel talloze jaren rond. Die ziel wordt ook weleens een geest genoemd."

"Een interessant hoofdstuk, maar er staat verder niet zoveel in", vond Ginter.

"De rest zal wel in een volgend hoofdstuk staan", bedacht Amicus. Ze lazen verder.

"De geest

Vaak denken mensen onterecht dat spoken verzonnen wezens zijn. Dat komt omdat mensen ze niet kunnen zien en omdat het, volgens hen, niet wetenschappelijk bewezen is dat ze bestaan. Toch zijn de verhalen die over hen de ronde doen niet louter gebaseerd op verzinsels.

Dat kwamen we te weten na jarenlang onderzoek. We hebben contact opgenomen met talloze mensen die contact hadden met de doden. We hebben volkslegendes bestudeerd en mysterieuze verdwijningen onder de loep gehouden. We

waren na het onderzoek meer dan honderd procent zeker dat ze echt bestonden.

Geest is eigenlijk een synoniem van 'ziel'. Meestal is hij onzichtbaar, hoewel hij zich ook zichtbaar kan maken. Wanneer een geest zichtbaar wordt, neemt die de vorm aan van de overleden persoon. Dat is een bewijs dat lichaam en geest samen horen. Pas wanneer het lichaam sterft, is de geest 'vrij'. Dan leeft die voor een week enkel onder water, waarom is niet duidelijk. Vervolgens gaat de geest duizenden jaren doorbrengen op het vasteland. Meestal op de plek waar hij gestorven is. Het kan ook zijn dat de geest spookt in een beeld van zichzelf of dat die geest naar de Hades gaat. De geest of ziel beschouwt dit dan als een nieuw lichaam. Dat verklaart ook waarom men beelden tot leven kan wekken. De geest spookt daar dan rond om mensen de stuipen op het lijf te jagen. Dat is het enige waar geesten zich mee voeden: angst. Zo zijn er al duizenden deals gesloten met magiërs en geesten."

"Een heel interessant artikel, en het verklaart waarom het beeld van Magica soms beweegt", zei Ginter.

"Dat is een feit", beaamde Amicus.

"Het lijkt me toch wel griezelig", vond Marie.

"Je moet de waarheid onder ogen kunnen zien", zei een stem.

Verschrikt draaiden ze zich om. Toen zagen ze Magica's schim. Ze huiverden allemaal toen ze hem zagen. Hij was doorzichtig en zorgde voor een witte gloed in de ruimte waar ze zich bevonden. Hij had zijn toverstaf zoals gewoonlijk bij zich.

"Hoe komt het dat we jou zien?", vroeg Amicus.

"Ik heb eerlijk gezegd de indruk dat je de fragmenten niet aandachtig genoeg hebt gelezen. In de inleiding staat er: 'U wordt wel gewaarschuwd dat u na het lezen van dit boek, geesten te zien zal krijgen en dichter bij de doden kan staan dan ooit tevoren'."

“Hoe komt het dan dat we jou kunnen zien enkel en alleen door het lezen van dat boek?”, vroeg Marie.

“De auteur van dit boek, James Smith dus, was in zijn jonge jaren een geëngageerd magiër die ervan hield zijn boeken te betoveren. Hij ligt nu op zijn sterfbed of misschien intussen al in zijn graf. Zijn droom was en is te kunnen praten met de doden. Op de een of andere manier had hij dat kunnen verwezenlijken. En het is inderdaad zo dat alle boeken die hier liggen betoverd zijn. Zodra iemand over de titel wrijft, verschijnt de vertaling in een taal die je machtig bent.”

“Ach zo”, mompelde Amicus, “maar weet je welk boek we nodig hebben om te weten te komen wat voor wezen er deze nacht rondvloog?”

“Dat weet ik zonder ook maar één boek erbij te halen. Het is een Okler, een gevaarlijk wezen. Ze zijn nooit iets goeds van plan. Ik dacht dat ze dood waren nu Asmadorn weer normaal is; ook de Avawolfstrijders zijn dood of weer normaal. Maar hun chemische samenstelling is misschien anders en, hoe gek het ook is, die wezens zijn niet gefokt door Asmadorn. Hun ras kon men waarschijnlijk al één miljoen jaar voor hij was geboren in dit rijk vinden. Pas later kocht hij hen om, zodat ze zich bij hem zouden voegen”, vertelde de dode tovenaer, “maar nu Asmadorn weer normaal is geworden, willen ze zijn rijk veroveren en plunderen en van Asmadorn het monster maken dat hij geweest is. Die doelstellingen hadden ze zelfs jaren daarvoor al.”

“Dus eigenlijk zijn ze een gevaar voor zijn rijk”, concludeerde Ginter. “Inderdaad, maar het probleem is dat jullie dat niet kunnen bewijzen”, vertelde hij verder.

“Hoezo?”, vroeg Amicus.

“Ze staan sinds Asmadorns Oude Rijk ontstond bij hem in het krijt, toch in het openbaar. Toch willen ze al lang het rijk omverwerpen. Maar Asmadorns geheugen heeft onder zijn metamorfose geleden. Bovendien heeft hij een koppig karakter en gelooft hij geen dingen die niet bewezen zijn, zelfs niet nu een edelman hun bestaan bevestigd heeft.”

“En ik die dacht dat we weer naar huis konden gaan”, vloekte Amicus. “Ik had er niet aan gedacht, het spijt me.”